

רע"פ 6628/17 - חברת עובידיה וליד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 6628/17 - א'

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: חברת עובידיה וליד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בע"ח 33251-08-17, מיום 17.8.2017, שניתנה על ידי כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ

בשם המבקשת: עו"ד עפיף אברהמים

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ), בע"ח 33251-08-17, מיום 17.8.2017. בגדרה של החלטה זו, נדחה ערר שהגישה המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט א' איתן), בבא"ש 1799-08-17, מיום 13.8.2017.

בד בבד עם בקשת רשות הערר, הוגשו בקשות למתן "סעד זמני", ו-"לעיכוב ביצוע ההחלטה על תפיסת המשאית" השייכת למבקשת, כפי המפורט להלן.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 2.8.2017, ניתן דו"ח "הזמנה לדין וכתב אישום" שמספרו 98-2-1000095-0 (להלן: דו"ח התנועה), לעיבדיה נור אל דין (להלן: הנהג). מדו"ח התנועה עולה, כי ביום 2.8.2017, בשעה 07:59, נתפס הנהג כשהוא נוהג במשאית, בצומת תחנת משטרת בית שמש, בכביש 38. על פי הנתען בדו"ח התנועה, משקלה הכולל של המשאית יחד עם המטען שהועמס עליה, היה 37,550 ק"ג, בעוד שהמשקל המותר למשאית מסוג זה הוא 37,000 ק"ג. לפיכך,

עמוד 1

יוחסה לנהג עבירה לפי תקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. בד בבד עם דו"ח התנועה שניתן לנהג, הוצא צו לאיסור השימוש ברכב, לפי סעיף 57א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). בעקבות זאת, הגישה בעלת המשאית, חברת עיבדיה וליד בע"מ (להלן: המבקשת) בקשה, לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית המשפט לתעבורה), לביטול הצו לאיסור השימוש, וזאת מכוח הזכות הקנויה לה לפי סעיף 57ב לפקודה. בבקשה נטען להיעדרן של ראיות לכאורה להוכחת העבירה שנעברה באמצעות הרכב, כאשר המבקשת הפנתה לשני קשיים עיקריים בחומר הראיות. הקושי הראשון, עניינו בסתירה בין דו"ח התנועה שנמסר לנהג, לבין דו"ח בוחן רכב (להלן: תעודת עובד הציבור) שתיעד את השקילה, ממנו עולה, לטענת המבקשת, כי דו"ח התנועה נמסר לנהג 24 דקות לפני שהרכב נשקל. הקושי השני, נעוץ בסתירה בין דו"ח התנועה, ממנו עולה כי המשקל המירבי המותר למשאית היה 37,000 ק"ג, כך שהחריגה הייתה של 550 ק"ג בלבד, לבין תעודת עובד הציבור, ממנה עולה כי המשקל המירבי הינו 32,000 ק"ג, ולפיכך, החריגה היא של 5,550 ק"ג.

4. ביום 13.8.2017, דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה לביטול הצו, בצינו כי, אמנם, קיימות סתירות בחומר הראייתי, אלא שהן אינן יורדות לשורשו של עניין. עוד קבע בית המשפט לתעבורה, כי נערכה בדיקה לגבי משקלו של הרכב, על ידי בוחן הרכב, וכי די בתעודת עובד הציבור, כדי לבסס את הממצא בדבר חריגה מהמשקל המותר של הרכב. בית המשפט לתעבורה עמד בנוסף, על המסוכנות הנשקפת מן השימוש שערכה המבקשת במשאית, לציבור המשתמשים בדרך. בית המשפט לתעבורה ציין, בהקשר זה, כי הנהג, אשר נתפס כשהוא נוהג ברכב, נושא את שם המשפחה המופיע גם בשמה של המבקשת, וכי בעברו, 4 עבירות זהות, בגין הוא נדון לקנסות כספיים. עוד צוין, כי בשנת 2015, רשיונו של הנהג אף נפסל, לתקופה של 4 חודשים, בגין מעורבותו בתאונה. העולה מן המקובץ, כך קבע בית המשפט לתעבורה, כי קיים זלזול מתמשך בהוראות החוק, מצידה של המבקשת, וכי התנהלותה מסבה סיכון לציבור המשתמשים בדרך. בית המשפט לתעבורה הוסיף עוד, כי המבקשת אינה חוסה "תחת החריגים הקבועים בסעיף 57 לפקודה".

5. ביום 17.8.2017, דחה בית המשפט המחוזי את עררה של המבקשת על החלטתו האמורה של בית המשפט לתעבורה. בכל הנוגע לפער הזמנים, בין האמור בדו"ח התנועה לבין הפרטים המופיעים בתעודת עובד הציבור, ציין בית המשפט המחוזי, כי "מדובר בפער זמנים שיש לו הסבר, ולא באי התאמה בראיות". עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי על פי החוק המשקל המותר למשאית הוא 32,000 ק"ג, וכי עובדה זו הייתה ידועה למבקשת, כשם שהייתה אמורה להיות ידועה גם לנהג. בהמשך לכך, ציין בית המשפט המחוזי, כי משקל היתר שנמדד למשאית הוא משמעותי, ומגיע לכדי 17% מהמשקל המותר, נתון שיש בו כדי להשפיע על היכולת לשלוט במשאית ולהגיב במצבי חירום. בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי לא נעלמו מעיניו הנזקים הכספיים שעלולים להיגרם למבקשת כתוצאה מהשבתת הרכב, אך הצורך להילחם בתאונות דרכים ובתוצאותיהן הקשות, "כולל גם ענישה כלכלית במקרים המתאימים". בעניינו, כך קבע בית המשפט המחוזי, ניתן היה להימנע מביצוע העבירה בקלות, ועל כן הסנקציה המוטלת, הכוללת גם אלמנט כלכלי, היא רלוונטית ומידתית.

בקשת רשות הערר

6. בבקשת רשות הערר שלפניי טוענת המבקשת, כי הבקשה מוגשת "מטעמי צדק", כמו גם לאור קיומה של שאלה משפטית, שהתעוררה בנסיבות המקרה, סביב משקלה הראייתי של תעודת עובד הציבור, אל מול כתב האישום שהוגש.

לטענת המבקשת, שגה בית המשפט המחוזי בקובעו, כי הסתירות בין דו"ח התנועה לתעודת עובד הציבור נעוצות בטעויות סופר. לגישת המבקשת, המבחן בדבר קיומן של ראיות לכאורה, לפיו השאלה היא האם יש סיכוי סביר לכך שבסוף ההליך השיפוטי תהפוכנה ראיות לכאורה אלה, לראיות, אשר ניתן יהיה לקבוע באמצעותן את אשמתו של הנאשם, אינו מתקיים במקרה דנן. זאת, מאחר שדו"ח התנועה מוכיח את חוסר נכונותה של תעודת עובד הציבור. עוד טענה המבקשת, כי רישיון המשאית נשוא הערר לא היה בתיק כלל, ולא הוגש לבית המשפט המחוזי, וכי בא-כוח המשיבה טען בפני בית המשפט, מחוץ לפרוטוקול, כי קיים רישיון אחר בתיק. המבקשת טענה בנוסף, כי המשקל החורג לפי דו"ח התנועה הינו 550 ק"ג בלבד, דהיינו פחות מ-2% ממשקלו המותר של הרכב, מה שהופך את העבירה ל"עבירת ברירת קנס", אשר אינה מעידה על מסוכנות. עוד טענה המבקשת, כי הפגיעה הכלכלית הצפויה לה מהותרת איסור השימוש במשאית על כנו, היא "משמעותית וכבדה". זאת שכן, מדובר במשאית חדשה, אשר נרכשה לפני מספר חודשים, כאשר התמורה עבורה משולמת בתשלומים חודשיים מתוך ההכנסות, הנובעות מעבודת המשאית עצמה. לאור האמור, ולצד טענות נוספות, נתבקשתי ליתן רשות ערר למבקשת, לדון בבקשה לרשות ערר כבערר, ולבטל את צו איסור השימוש שהוצא בעניינה של המשאית.

דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשת רשות הערר ובנספחיה, הגעתי לידי מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

הלכה מושרשת היא, כי רשות לערור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, והיא שמורה למקרים חריגים בהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק של ממש אשר נגרם למבקש (רע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים (16.1.2017); רע"פ 5440/16 מדינת ישראל נ' עמר (14.8.2016); רע"פ 8340/15 פלונית נ' רשות המיסים, אגף המכס והמע"מ, בקרת יבוא מכס נתב"ג (21.1.2016)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, שעה שלא עולה ממנה כל שאלה משפטית החורגת מעניינם של הצדדים להליך זה, ולטעמי, אף אין מתעורר, בנסיבות המקרה, חשש מפני אי-צדק או עיוות דין אשר נגרם למבקשת. מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לטענותיה של המבקשת לגופו של עניין. כזכור, הבקשה מתמקדת בטענות הנוגעות לסוגיית קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, כאשר נטען כי קיימות סתירות בחומר הראיות. הערכאות הקודמות נדרשו לסתירות הנטענות, אך הגיעו למסקנה כי אין בהן כדי להשליך על קיומן של ראיות לכאורה, שכן אותן סתירות אינן יורדות לשורשם של דברים - מסקנה שגם אני שותף לה. אשר לפער הזמנים הנטען בין האמור, בדו"ח התנועה לבין האמור בתעודת עובד הציבור, הרי שכפי שציין בית המשפט המחוזי, "מדובר בפעולה שיש לה שלבים שונים", ועל כן ניתן להסביר בנקל את הפער הנטען. פער זה, עשוי לנבוע, למשל, מכך שהשוטר, אשר רשם את דו"ח התנועה, התייחס לשעה שבה הבחין בכלי הרכב כשהוא מבצע את העבירה, בעוד שהבוחן אשר כתב את תעודת עובד הציבור, התייחס לשעה שבה בוצעה השקילה. טענות מעין אלה מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי, אשר יתנהל על פי כתב האישום שהוגש נגד הנהג, אשר כלל איננו צד להליך שלפניי. מכל מקום, ברי כי לצורך השלב המקדמי שעניינו קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אין מדובר בסתירה מהותית ומכרעת. אשר לשיעור החריגה

במשקל שבה מדובר, אציין כי המשקל המירבי המותר נקבע בתקנה 85(א)(5) לפקודה, לפיה "המשקל הכולל של הרכב והמטען המובל בו לא יעלו על המשקל הכולל המותר ועל המטען המורשה לפי רישיון הרכב". כפי שעולה מהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, בהקשר זה, בא-כוח המשיבה הציג לבית המשפט לתעבורה עותק של רישיון המשאית, אשר בו נאמר, "כי המשקל המותר הוא 32,000 ק"ג". המבקשת טוענת בבקשת רשות הערר, כי רישיון הרכב שהוצג בפני בית המשפט המחוזי שייך לרכב אחר, ולא למשאית נשוא הערר, ברם אין זה ברור האם לטענת המבקשת גם הרישיון שהוצג בבית המשפט לתעבורה היה שגוי. מכל מקום, נראה כי הטענה בהקשר זה נטענה בעלמא, מבלי שתוצג כל תשתית ראייתית אשר תבסס אותה, ודי בכך כדי לדחותה. בנסיבות אלה, ונוכח הסיכון הנשקף מהשימוש שנעשה במשאית בנסיבות דנן, לציבור המשתמשים בכבישי ישראל, לא מצאתי פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערר, והבקשות לסעד זמני ולעיכוב ביצוע, נדחות בזאת.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ז (27.8.2017).

שׁוֹפֵט